

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: cncd@cncd.org.ro

**HOTĂRÂREA NR. 611
din 13.11.2008**

Dosar nr.: 479/2008

Petiția nr.: 8674 din 19.06.2008

Petent: R M A T

Reclamat: Ministerul Justiției

Obiect: discriminare creată prin menținere coeficienți de salarizare diferiți

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul, reședința sau sediul petentului

I.1.1. R M , A T , cu domiciliul de corespondență ales în

I.2. Numele, domiciliul, reședința sau sediul reclamațiilor

I.2.1. Ministerul Justiției, cu sediul în str. Apollodor nr. 17, Sector 5, București.

II. Obiectul sesizării

2.1. Sesizarea petenților vizează situația creată ca efect al preluării la instanțele de judecată, în temeiul O.U.G. nr. 117/2003, în ceea ce privește menținerea unor coeficienți de salarizare diferiți.

III. Descrierea presupusei fapte de discriminare

3.1. Petenții sunt foști judecători financiari la camere de conturi județene fiind salarizați potrivit legii nr. 50/19996 modificată prin O.G. nr. 83/2000, beneficiind de coeficienți de multiplicare prevăzuți pentru judecători la nivel de

curți de apel. Prin art. 5 din O.U.G. nr. 17/2002, începând cu data de 1.12.2003 petenții au fost preluați de la Curtea de Conturi (angajator cedent) la Ministerul Justiției, respectiv Tribunal Mureș (angajator cesionar)

3.2. Art.7 și art. 10 din O.U.G. nr. 117/2003 prevede în mod expres că posturile împreună cu cheltuielile de personal aferente acestor posturi (deci și cheltuielile de salarizare aferente unor judecători de curte de apel) se preiau în mod corespunzător în structura posturilor și a cheltuielilor salariale ale Ministerului Justiției. Conform art. 1 raportat la art. 169 alin.2 din Codul Muncii, coroborat cu art. 5, art. 7, art. 9 și art. 11 din O.U.G. nr.117/2003, obligațiile cedentului (Curtea de Conturi) ce decurg din raportul de muncă încheiat cu petenții se transferă la cesionarul Ministerul Justiției inclusiv sub aspectul coeficienților de salarizare. Or, Ministerul Justiției, în opinia petenților, nu a menținut coeficienții de multiplicare prevăzuți pentru judecători de curte de apel, decât pentru judecători de tribunal. În consecință, trebuiau menținuți coeficienții de multiplicare salarială 17, conform judecătorilor de curți de apel (potrivit anexei 1, cap.A, pct.19 din O.U.G. nr. 26/2006)

IV. Procedura de citare

4.1. Urmare petiției înregistrate cu nr. 8674 din 19.06.2008, prin adresa cu nr. 8964 din 26.06.2008, Colegiul Director a solicitat punctul de vedere cu privire la obiectul petiției, de la Ministerul Justiției.

4.2. Prin adresa înregistrată cu nr. 9945 din 23.07.2008, Ministerul Justiției a comunicat punctul său de vedere.

4.3. În temeiul art. 20, alin.4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura de citare a părților.

4.4. Prin adresa înregistrată cu nr. 10436 din 05.08.2008 au fost citați petenții iar prin adresa înregistrată cu nr. 10437 din 05.08.2008 a fost citat Ministerul Justiției, prin reprezentant. Părțile au fost citate pentru termenul stabilit de Consiliu, la data de 26.08.2008.

4.5. La termen părțile nu au fost prezente. Petenții au comunicat punct de vedere în scris înregistrat cu nr. 11116 din 25.08.2008.

4.5. Prin adresa înregistrată cu nr. 11440 din 03.09.2008, Colegiul director a solicitat punctul de vedere al Consiliului Superior al Magistraturii cu privire la obiectul petiției. Prin adresa înregistrată cu nr. 13510 din 22.10.2008 C.S.M. a comunicat punctul său de vedere.

V. Susținerile părților

Susținerile petentilor

5.1.1. Petenții arată că sunt discriminați în calitate de foști judecători financiari întrucât, prin efectul O.U.G. nr. 117/2003 au fost preluați de către

Tribunalul Suceava, fără a li se menține coeficienții de multiplicare salarială corespunzător nivelului de curte de apel de care au beneficiat până la momentul preluării. Astfel, ulterior preluării, foști judecători financiari, prin Ordin ale Ministerului Justiției, au fost încadrați la nivel de salarizare corespunzător de curte de apel, ca efect al unor hotărâri judecătorești pe care le-au obținut între timp. În continuare, petenții precizează că situația acestora, de a nu avea o asemenea hotărâre nu înseamnă că nu sunt discriminați în raport cu ceilalți judecători preluați.

5.1.2. Astfel, petenții consideră că sunt discriminați în sensul art. 2 alin.1-3 din O.G. nr. 137/2000, republicată, întrucât Ministerul Justiției refuză asimilarea salarizării la nivel de curte de apel pe motiv că nu obținut o hotărâre judecătorească care să oblige la această asimilare.

5.1.3. Petenții arată faptul că Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a dispus încadrarea tuturor procurorilor financiari de la Curtea de Conturi la nivel de salarizare pentru procurorii din cadrul curților de apel indiferent dacă au obținut sau nu hotărâri judecătorești. În acest sens, petenții consideră că aspectele sesizate constituie fapte de discriminare având în vedere că preluarea de la Curtea de Conturi de către instanțele judecătorești respectiv tribunale are natura juridică a unui transfer al întreprinderii în sensul stipulat de codul muncii.

Sușinerile Ministerului Justiției

5.2.1. Ministerul Justiției arată că situația invocată de petenți vizează preluarea personalului instanțelor Curții de Conturi de către instanțele judecătorești, ceea ce pune în discuție natura juridică a acestei operațiuni. Or, atribuțiile C.N.C.D. nu includ interpretarea și aplicarea legislației muncii ori analiza Ordinilor Ministerului Justiției din punctul de vedere al legalității.

5.2.2. Ministerul Justiției arată că nu sunt aplicabile dispozițiile art. 169 din Codul muncii, și ca atare, petenții trebuie să beneficieze de un coeficient la nivelul judecătorilor de tribunal, potrivit funcției ocupate în prezent, fiind aplicabile prevederile art. 295 din Codul muncii. Drepturile salariale ale petenților trebuie analizate din perspectiva prevederilor O.U.G. nr. 27/2006 și ale legii nr. 303/2004 prin care se stabilește că judecătorii și procurorii au dreptul la remunerație stabilită în raport cu nivelul instanței sau al parchetului, cu funcția deținută, vechimea în magistratură și alte criterii prevăzute de lege.

5.2.3. Arată că în mod eronat se indică analogia cu situația judecătorilor promovati pe loc, potrivit art. 45 din legea nr. 303/2004, întrucât pentru promovare pe loc judecătorii trebuie să susțină și să promoveze un concurs organizat în acest scop, condiție pe care petenții nu o îndeplinesc.

5.2.4. Petenții invocă aplicarea diferită a dispozițiilor legale incidente în materia stabilirii drepturilor salariale de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, însă aplicarea diferită a unor texte de lege de către autorități publice nu ține de principiul nediscriminării ci de cel al legalității și temeiniciei. În ceea ce privește hotărârile judecătorești invocate, acestea nu pot

produce decât efecte relative între părțile litigante, fiind lipsite de efectul de opozabilitate erga omens.

Punctul de vedere al Consiliului Superior al Magistraturii

5.3.1. Consiliul Superior al Magistraturii arată că în Plenul Consiliului din data de 09.10.2008 s-a apreciat că aspectele sesizate de petenți, în raport cu dispozițiile art. 19 alin.3 din O.G. nr. 137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, exced competențelor C.N.C.D.. Astfel, măsurile legislative adoptate în contextul stabilirii politicii de salarizare a personalului din sistemul bugetar nu intră în competența de soluționare a C.N.C.D.

5.3.2. În raport cu fondul petiției, C.S.M. arată că textul la care fac referire petenții a fost abrogat anterior preluării judecătorilor financiari de către instanțe, prin art. 50 alin.2 din O.U.G. nr. 177/2002, astfel că la data intrării în vigoare a acestui act normativ (1 ianuarie 2003) judecătorilor financiari le-au fost aplicabile dispozițiile art. 39 alin.2 din O.U.G. nr. 177/2002 în ceea ce privește salarizarea.

5.3.3. Împrejurarea că textul menționat prevedea un coeficient de multiplicare pentru judecătorii financiari egal cu acela de care beneficiau judecătorii de la curțile de apel nu semnifică echivalența celor două funcții. Astfel, nu se poate considera că legiuitorul ar fi asimilat funcția de judecător financiar la camera de conturi cu aceea de judecător la curtea de apel. Pe de altă parte, în conformitate cu art. 5 alin.2 din O.U.G. nr. 117/2003, judecătorii financiari au fost numiți, la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii, în funcția de judecători la tribunale, curți de apel și Înalta Curte de Casație și Justiție în funcție de opțiunile lor. Persoanele aflate în această situație au avut doar un drept de a opta pentru una din instanțele menționate, fără existența unei obligații corelative a C.S.M. de a acorda, eventual, gradul profesional corespunzător curții de apel, inclusiv în ceea ce privește salarizarea. În ceea ce privește invocarea hotărârilor judecătorești, trebuie reținut că acestea au doar efecte relative.

VI. Motivele de fapt și de drept

6.1. **Colegiul Director** se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, atunci **când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă**. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă **„trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nicio justificare obiectivă sau rezonabilă** (vezi CEDH, 18 februarie 1991, Fredin c/Suede, parag.60, 23 iunie 1993, Hoffman c/Autriche, parag.31, 28 septembrie 1995, Spadea et Scalabrino c/Italia, 22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

6.2. În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, **principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv.** (vezi Sermide SpA v. Cassa Conguaglio Zuccheri and others, Cauza 106/83. 1984 ECR 4209, para 28; Koinopraxia Enoseon Georgikon Synetairismos Diacheir iseos Enchorion Proionton Syn PE (KYDEP) v. Council of the European Union and Commission of the European Communities, Cauza C-146/91, 1994 ECR I-4199; Cauza C-189/01 Jippes and others 2001 ECR I-5689, para 129; Cauza C-149/96 Portugal vs. Council 1999 ECR I-8395 para.91)

6.3. Curtea Constituțională a României care a statuat cu valoare de principiu că „principiul egalității nu este sinonim cu uniformitatea, astfel încât pentru situații diferite poate exista un tratament juridic diferit, recunoscându-se dreptul la diferență”. (Vezi Decizia nr.70 din 15 decembrie 1993, Decizia nr.307 din 27 decembrie 1994, Decizia nr.139 din 19 noiembrie 1996, Decizia nr.20/2000, Decizia nr.49/2000, Decizia nr.126/2000, Decizia nr.151/2000 și altele)

6.4. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoge sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate. (22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

6.5. Având în vedere aspectele de mai sus precum și petiția dată, Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G. nr.137/2000, republicată.

6.6. Coroborat actului normativ care reglementează prevenirea și combaterea tuturor formelor de discriminare precum și atribuțiile și domeniul de activitate al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, Colegiul Director trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G. nr.137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, Colegiul Director, analizează în strânsă legătură în ce măsură obiectul unei petiții întrunește, în prima instanță, elementele Art.2 al O.G. nr.137/2000, republicată, cuprins în Capitolul I Principii și definiții al Ordonanței și subsecvent, elementele faptelor prevăzute și sancționate contravențional în Capitolul II Dispoziții Speciale, Secțiunea I-VI din Ordonanță.

6.7. Colegiul Director, analizează dacă obiectul unei petiții întrunește elementele Art.2 al O.G. nr.137/2000, republicată, sub aspectul scopului sau efectului creat, ce a dat naștere ori nu, unei circumstanțe concretizate generic în restricție, excludere, deosebire sau preferință, și care circumstanțiat la situația petentului/petentei (petenților/petentelor), ipso facto, poate să îmbrace forma unui tratament diferit, indus între persoane care se află în situații analoge sau comparabile, datorită unor criterii determinate și care are ca scop sau ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor

recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

6.8. În măsura în care se reține întrunirea elementelor constitutive ale Art. 2, comportamentul în speță atrage răspunderea contravențională, după caz, în condițiile în care sunt întrunite elementele constitutive ale faptelor contravenționale prevăzute și sancționate de O.G. nr. 137/2000, republicată.

6.9. Din acest punct de vedere, sub aspectul incidenței art. 2 al O.G. nr. 137/2000, republicată, Colegiul Director ia act de faptul că petentii, în plângerea dedusă soluționării, sesizează Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării solicitând constatarea unei fapte de discriminare circumstanțiată prin refuzul menținerii coeficientului salarial la nivel de judecător de curte de apel. În acest sens, petenții arată că Art.7 și art. 10 din O.U.G. nr. 117/2003 prevede în mod expres că posturile împreună cu cheltuielile de personal aferente acestor posturi (deci și cheltuielile de salarizare aferente unor judecători de curte de apel) se preiau în mod corespunzător în structura posturilor și a cheltuielilor salariale ale Ministerului Justiției. Conform art. 1 raportat la art. 169 alin.2 din Codul Muncii, coroborat cu art. 5, art. 7, art. 9 și art. 11 din O.U.G. nr.117/2003, obligațiile cedentului (Curtea de Conturi) ce decurg din raportul de muncă încheiat cu petenții se transferă la cesionarul Ministerul Justiției inclusiv sub aspectul coeficienților de salarizare. (vezi în acest sens infra parag. 3.2) Relativ la această situație, sub incidența raportului de analogie, petenții indică faptul că ulterior preluării, alți foști judecători financiari, prin Ordine ale Ministerului Justiției au fost încadrați la nivel de salarizare corespunzător curții de apel, ca efect al unor hotărâri judecătorești pe care le-au obținut între timp. (vezi în acest sens infra parag. 5.1.1.) În același sens, se indică faptul că Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a dispus încadrarea tuturor procurorilor financiari de la Curtea de Conturi la nivel de salarizare pentru procurorii din cadrul curților de apel indiferent dacă au obținut sau nu hotărâri judecătorești. (vezi în acest sens infra parag. 5.1.3.) Acesta situație a dat naștere unui tratament diferit având în vedere că preluarea de la Curtea de Conturi de către instanțele judecătorești respectiv tribunale are natura juridică a unui transfer al întreprinderii în sensul stipulat de codul muncii (vezi infra parag. 5.1.3.) în contextul în care Ministerul Justiției refuză asimilarea salarizării la nivel de curte de apel pe motiv că petenții nu obținut o hotărâre judecătorească care să oblige la această asimilare, spre deosebire de alți foști judecători financiari (vezi infra. 5.1.2.)

6.10. Luând act de susținerile părților și înscrisurile aflate la dosar, Colegiul director reține că obiectul petiției este circumscris situației reglementate de prevederile Ordonanței de Urgență nr. 117 din 24 octombrie 2003 privind preluarea activității jurisdicționale și a personalului instanțelor Curții de Conturi de către instanțele judecătorești, cu modificările și completările aduse de legea nr. 49 din 23 martie 2004. În raport cu prevederile actului normativ invocat, Colegiul Director reține că, în opinia petenților, tratamentul diferențiat este materializat în raport de prevederile art.1 raportat la art. 169 alin.2 din Codul Muncii, coroborat cu art. 5, art. 7, art. 9 și art. 11 din O.U.G. nr.117/2003, astfel încât obligațiile cedentului (Curtea de Conturi) ce decurg din raportul de muncă încheiat cu petenții se transferă la cesionarul Ministerul Justiției inclusiv sub aspectul

coeficiențior de salarizare, ceea ce presupune obligația Ministerul Justiției de a menține coeficienții de multiplicare pentru judecători la nivel de curte de apel. (vezi infra 3.1.) Acest aspect este coroborat pe de o parte cu faptul că alți foști judecători financiari, prin Ordine ale M.J. au fost încadrați la nivel de salarizare corespunzător curții de apel, ca efect al unor hotărâri judecătorești iar pe de altă parte, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a dispus încadrarea tuturor procurorilor financiari de la Curtea de Conturi la nivel de salarizare pentru procurori de curte de apel indiferent dacă au obținut sau nu hotărâri judecătorești. (vezi în acest sens infra parag. 5.1.3.)

6.11. Or, în raport de acest ansamblu de împrejurări invocate în sensul reținerii unui tratament diferențiat ce cade sub incidența art. 2 din O.G. nr. 137/2000, republicată, Colegiul Director este chemat să se pronunțe asupra unei situații de fapt sub aspectul justificării drepturilor subiective ale petenților. Însă această situație decurge ab initio din interpretarea legii, în speță a prevederilor Ordonanței de Urgență nr. 117/2003 coroborat cu prevederile Codului muncii. Acest aspect presupune interpretarea cadrului legislativ aplicabil cauzei sub aspectul noțiunii de „preluare” respectiv de „transfer” din materia dreptului muncii.

Subsecvent, Colegiul Director ar trebui să analizeze prin analogie, modalitatea în care Parchetul de pe lângă Inalta Curte de Casație și Justiție a interpretat și în special aplicat prevederile în materia salarizării, respectiv a stabilirii coeficienților de multiplicare, în speță prin Ordinul 114 din 31.01.2008, 464 din 28.02.2008, 466 din 28.02.2008, 119 din 29.01.2007. Nu în ultimul rând, în analiza raportului de comparabilitate, pentru a evalua tratamentul diferențiat, relativ la situația petenților care nu dețin o hotărâre pronunțată de instanțele judecătorești, Colegiul director este chemat să analizeze modalitatea în care instanțele de judecată au soluționat litigiile de muncă relativ la obiectul plângerii dedus soluționării, în speță sentința civilă nr. 1467 din 30.05.2007 a Curtii de Apel București, Decizia civilă nr. 2234/R din 10.11.2006, Decizia civilă nr. 2525 din 29.06.2006 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

6.12. În opinia Colegiului Director, împrejurările invocate de petenți, ce ar presupune analiza obiectului dedus soluționării, sub aspectul art. 2 din O.G. nr. 137/2000, republicată, exced atribuțiilor Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, deoarece acestea vizează în mod indisolubil interpretarea și aplicarea legii, interpretarea și aplicarea diferită a legii (de către Ministerul Justiției și Parchetul de pe lângă I.C.C.J.) respectiv actul de justitie, modalitatea în care instanțele de judecată au soluționat cauze similare obiectului plângerii. Or, interpretarea legii per se, în opinia Colegiului Director nu poate atrage după sine o eventuală raspundere contravențională. Astfel cum a reținut și Curtea Constituțională în Decizia nr. 1.011 din 8 noiembrie 2007 publicată în Monitorul Oficial nr. 809 din 27 noiembrie 2007 și a reiterat în Deciziile sale cu nr. 818, 819, 820 și 821 din 3 iulie 2008, publicate în Monitorul Oficial nr. 537 din 16.07.2008 „Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare este o *reglementare specială care stabilește comportamentele considerate discriminatorii* în viziunea legiuitorului și creează mecanisme prin care orice tip de discriminare poate fi sancționat și eliminat”. Astfel, Curtea în mod expres desprinde scopul legiuitorului în

reglementarea acelor „comportamente”, i.e. împrejurări de fapt aplicate la situația unor persoane, grupuri de persoane sau comunități comparativ cu alte persoane, grupuri de persoane ori comunități, ce pot fi reținute ca discriminatorii în ipotezele prevăzute de Ordonanța nr. 137/2000 republicată. Dealtfel, în deciziile sus menționate, Curtea Constituțională arată în mod explicit că „*actul normativ criticat sancționează contravențional* orice deosebire, excludere, restricție sau preferință care are ca scop ori efect restrângerea sau înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în domeniul politic, economic, social și cultural ori în orice alte domenii ale vieții publice, dacă deosebirea, excluderea, restricția sau preferința se datorează apartenenței la o rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială, respectiv convingerilor, sexului sau orientării sexuale ori apartenenței la o categorie defavorizată”.

6.13. Or, în exercitarea competențelor sale determinate de O.G. nr. 137/2000, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării nu se poate pronunța asupra unor aspecte de legalitate din care poate decurge un eventual tratament diferit. Pentru a reține incidența unui atare scop sau efect, în prezenta speță, Colegiul Director ar trebui să se substituie instanței judecătorești pentru a analiza justificarea aplicabilității regulilor de drept comun cuprinse în Codul muncii la situația particulară a petenților în ceea ce privește consecințele juridice, inclusiv sub aspectul salarizării, prin preluarea de către instanțele judecătorești. Pe de altă parte, ar presupune să statueze cu privire la modalitatea în care Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a interpretat și aplicat dispozițiile legale cuprinse în O.U.G. nr. 117/2003 spre deosebire de Ministerul Justiției (în raport de sentințe/decizii civile invocate în speță). Or, o atare analiza nu poate fi apreciată de Colegiul director, deoarece, similar, acest aspect ține de legalitatea actelor în cauză.

6.14. Astfel cum a statuat și Curtea Constituțională, interpretarea legii este atributul suveran al instanțelor judecătorești în opera de înlăturare a discriminării, iar controlul acestei interpretări se realizează prin exercitarea căilor de atac. În acest sens este, de exemplu, Decizia Curții Constituționale nr. 51 din 5 octombrie 1993, Decizia nr. 120 din 16 noiembrie 1994, Decizia nr. 39 din 10 aprilie 1996, Decizia nr. 300 din 1 iulie 1997, Decizia nr. 151 din 27 octombrie 1998, Decizia nr. 160 din 10 noiembrie 1998, Decizia nr. 14 din 9 februarie 1999, Decizia nr. 64 din 11 aprilie 2000, Decizia nr. 74 din 25 aprilie 2000, Decizia nr. 93 din 11 mai 2000, Decizia nr. 24 din 29 ianuarie 2002, Decizia nr. 282 din 29 iunie 2004.) Din acest punct de vedere, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării nu se poate subroga instanțelor de judecată pentru a face aprecieri în legătura cu aspectele de fond ale petiției care decurg din modalitatea de interpretare și aplicare a dispozițiilor legale privind preluarea preluarea activității juridiciale și a personalului instanțelor Curții de Conturi de către instanțele judecătorești.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

**COLEGIUL DIRECTOR
HOTĂRĂȘTE:**

1. nu pot fi reținute aspecte care intră sub incidența prevederilor Ordonanței de Guvern nr.137/2000, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și aprobările ulterioare, republicată;

2. clasarea dosarului;

3. se va răspunde petenților în sensul celor hotărâte;

4. o copie a hotărârii se va transmite părților: R M A T ;
cu domiciliul de corespondență ales în ;
Ministerul Justiției, cu sediul în str. Apollodor nr. 17, Sector 5, București.

5. o copie a hotărârii se va transmite spre informare Consiliului Superior al Magistraturii;

VII. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicata și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

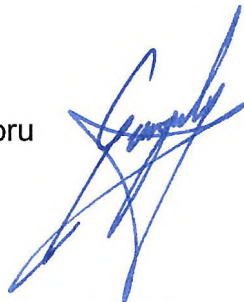
ASZTALOS Csaba Ferenc – Președinte

COMȘA Corina Nicoleta – Vicepreședinte

GERGELY Dezideriu – Membru

HALLER Istvan – Membru

IONIȚĂ GHEORGHE – Membru

PANFILE Anamaria – Membru

VASILE Ana Monica - Membru

Data redactării 29.11.2008

Red. G.D., tehored. A.P. 3 exemp.

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

